

122. I Dalens Skød en Hytte laa.

J. A. P. Schulz.

Andantino.

1. I Da-lens Skød en Hyt-te laa ved Bred-den af en Kil - de. Dens

Væg var Ler, dens Tag var Straa, dens Hegn var Ro-ser vil - - de, dens

Ej - ers Lod var Fat - tig-dom, dog var han glad; thi han var from.

2. Kun ringe var hans Hjord og Land,
hans Brud ej aatte Frænde,
hun var saa arm, saa god som han;
og derfor tog han hende.
Kun Tak til Gud, ej Klage lød
ved Kildevand og sparsomt Brød.

3. En Foraarsaften Hyrden sad
ved Hytten med sin Kvinde.
„Nu, Kone,“ sagde han saa glad,
„nu ved jeg Raad at finde,
at vi kan lindre Brødres Nød,
endskønt Gud gav os sparsomt Brød.

4. Se hist den Vej i øde Sand
og trindt om nøgen Hede!
Der maa den trætte Vandringssmand
om Ly forgæves lede.
Om vi kun plantede der hvert Aar
et gavnligt Træ hver Høst og Vaar!“

5. Knap gryr den næste Morgenstund,
de fro til Arbejd ile.
Nu staar en sval og løvrig Lund
til trætte Vandrers Hvile.
Der lagde man og deres Ben;
men der er ingen Mindesten.

Th. Thaarup.